

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **B., s.r.o., R.**, zastúpený: JUDr. M. M., advokátom, H., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/228/124-17750/2007/993196-r zo dňa 22.02.2007 a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/8/2007-54 zo dňa 29.05.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/8/2007-54 zo dňa 29.05.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline vydal dňa 29.05.2008 rozsudok č.k. 20S/8/2007-54, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/228/124-17750/2007/993196-r zo dňa 22.02.2007 spolu s dodatočným platobným výmerom vydaným Daňovým úradom Liptovský Mikuláš dňa 04.10.2006 pod

č. 660/230/44722/2006/Mic, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2001 v sume 226 500,-- Sk.

Krajský súd v Žiline rozsudok zdôvodnil tak, že z procesného ani hmotnoprávneho hľadiska nezistil, že by preskúmaným rozhodnutím žalovaného, jeho postupom predchádzajúcim vydaniu tomuto rozhodnutiu, došlo ku ujme na právach žalobcu a z uvedených dôvodov žalobu ako neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane preskúmaval len v rozsahu dôvodov, ktoré v zákonnej dvojmesačnej lehote uplatnil žalobca v súdnom konaní a dospel k záveru, že v tomto prípade žalobca ako daňový subjekt neunesol svoje dôkazné bremeno, pretože v súlade s § 29 ods. 8 zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len zák.č. 511/1992 Zb.) dôkazné bremeno zaťažuje daňový subjekt a ten má povinnosť preukázať skutočnosti majúce vplyv na správne určenie dane, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií a záznamov vedených daňovým subjektom. V daňovom konaní nie je možné prenášať dôkazné bremeno z povinného daňového subjektu na daňové orgány. Skutočnosť, že konateľ dodávateľa žalobcu – spoločnosti A. T., s.r.o., Ž. vypovedal tak, že v rozhodnom období so spoločnosťou žalobcu neobchodoval, nevystavoval jej žiadne doklady, ani jej žiadne plnenia nedodal.

Proti rozsudku krajského súdu sa včas odvolal žalobca uvádzajúc, že odvolací dôvod vidí v § 205 ods. 2 písm. d/, f/ Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj samotné rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd predovšetkým nesprávne vyhodnotil otázku úplnosti dokazovania v rámci daňového konania, pričom súd opomenul najmä tú skutočnosť, že výpovede svedkov P. T. a Ing. Z., nemajú takú dôkaznú váhu, ako výpovede svedkov, keďže obžalovaný sa v rámci trestného konania môže hájiť akýmkoľvek spôsobom a nie je povinný uvádzať len pravdivé tvrdenia, čo znižuje dôveryhodnosť aj v danom konaní. Rovnako sa súd nezaoberal otázkou, či daňový úrad vykonal dôkladné dokazovanie vo veci a rozhodol na základe úplne a náležite zisteného skutkového stavu. Keďže uvedené krajský súd opomenul, navrhol odvolateľ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Žiline č. 20S/8/2007-54 zo dňa 29.05.2008 zrušil a vrátil vec na nové rozhodnutie.

K podanému odvolaniu žalovaný uviedol, že Krajský súd v Žiline predmetné veci rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a to na základe preukázaného skutkového stavu veci, v rozsudku sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu. K žalobcom namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci, uviedol že ide len o všeobecné konštatovanie, čo zvyrazňuje aj skutočnosť, že žalobca ani v odvolaní zo dňa 13.10.2006 proti rozhodnutiu správca dane zo dňa 04.10.2006, ako ani v žalobe zo dňa 23.03.2007 nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Správca dane vydal rozhodnutie na základe dôkazov získaných zamestnancami Daňového úradu Liptovský Mikuláš v rámci opakovanej daňovej kontroly, z ktorých vyplynulo, že medzi spoločnosťami žalobcu a spoločnosťou A. T., spol. s r.o., Ž. nedošlo k platnému uzatvoreniu obchodov a ani k ich následnej realizácii, čo vyplýva z výsluchu svedkov.

S poukazom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyniesol rozsudok, v ktorom rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 20S/8/2007-54 zo dňa 29.05.2008 potvrdí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Na základe uvedeného v súlade s § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a § 250ja ods. 4 veta druhá OSP v spojení s § 219 OSP napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Z pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že správca dane Daňový úrad Liptovský Mikuláš vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 660/320/39324/2006/Fro zo dňa 20.07.2006 a následne vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2001 v sume 266 500,- Sk, pretože neuznal ako daňový výdavok žalobcu náklad zaúčtovaný na ťarchu nákladového účtu 518 – ostatné služby – dodávateľskú faktúru č. F01/12/03, doklad č. 644 zo dňa 05.12.2001 od dodávateľa A. T., spol. s r.o., Ž. v sume 282 412,55 Sk. Faktúra bola vystavená na základe zmluvy o zhotovení veci na zákazku zo dňa 07.02.2001, ktorú uzavrel žalobca ako objednávateľ so zhotoviteľom spoločnosťou A. T., spol. s r.o., Ž., na základe ktorej mal zhotoviť, pretáčať a rezať textilný materiál na pružky podľa konkrétnej požiadavky objednávateľa.

Ďalej bol neuznaný náklad zaúčtovaný na ľarchu nákladového účtu 518 – ostatné služby a to na základe dodávateľskej faktúry č. F/01/12/04, doklad č. 645 zo dňa 11.12.2001 od dodávateľa A. T., spol. s r.o., Ž. v sume 638 700,-- Sk, ktorá bola vystavená na základe nájomnej zmluvy zo dňa 07.02.2001 uzavretej medzi prenajímateľom spoločnosťou A. T., spol. s r.o., Ž. a nájomcom spoločnosťou žalobcu spolu s dodatkom č. 1 k nájomnej zmluve zo dňa 11.07.2001, podľa ktorých prenajímateľ prenechal za odplatu na dočasné užívanie technologické zariadenie špecifikované v nájomnej zmluve a dodatku k tejto zmluve.

Pracovníci Daňového úradu Žilina II vykonali v roku 2003 daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie roku 2001 v spoločnosti A. T., spol. s r.o., Ž., na základe ktorej zaslali na Daňový úrad Liptovský Mikuláš oznámenie č. 894/100/47194/2003/Pil zo dňa 16.07.2003, z ktorého vyplynulo, že uvedená spoločnosť v roku 2001 nemala okrem prenájmu nebytových priestorov a nákupu materiálu – tyčí zaúčtovaný žiaden iný nákup tovaru a služieb. Kontrolovaný daňový subjekt fakturoval napriek tomu svojim odberateľom aj iné druhy materiálov ako v priebehu roku 2001 nakúpil. Napriek výzve daňového úradu daňový subjekt nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal, že z jeho strany prišlo k oprávnenému vystaveniu odberateľských faktúr.

Spoločnosť A. T., spol. s r.o., Ž. bola do obchodného registra zapísaná dňa 05.02.2001. Konateľ spoločnosti A. T., spol. s r.o., Ž. P. T. dňa 06.06.2006 vo svedeckej výpovedi uviedol /zápisnica o výsluchu svedka .č. 660/320/31266/2006/II/, že za spoločnosť A. T., spol. s r.o., Ž. nikdy nekonal, nemá pečiatku, nevie kde sa nachádzajú výrobné priestory spoločnosti, za spoločnosť nevykonával žiadnu činnosť, s firmou B., s.r.o., neuzatváral žiadne obchody, pána B. nepozná, zmluvy ani faktúry nevyhotovoval, ani nepodpisoval, podpisy na predložených dokladoch nie sú jeho, nepreberal žiadne finančné čiastky, vo firme B., s.r.o., nebol.

Konateľ žalobcu nevyužil právo klásť svedkovi otázky, len sa vyjadril, že pána T. nepozná, obchody robil s nejakým iným pánom, a kto vystupoval pod menom pána T. nevie.

Ani v rámci opakovanej daňovej kontroly nebolo potvrdené uzavrenie a realizácia predmetných obchodov medzi spoločnosťami B., s.r.o., a A. T., spol. s r.o., Ž. a argument žalobcu, že nemal v roku 2001 dostatočné kapacity, aby dokázal zrealizovať dohodnuté obchody nebol v konaní zo strany žalobcu dostatočne preukázaný. Samotné skonštatovanie

uvedenej skutočnosti v liste zo dňa 15.08.2006 nie je postačujúce na preukázanie tvrdení žalobcu.

Jednou z námietok uvedených v odvolaní bola aj námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu vecí, pričom ale odvolateľ – žalobca neuviedol konkrétne návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými by chcel preukázať vlastné tvrdenia, preto odvolací súd konštatuje, že uvedený odvolací dôvod, bol namietaný odvolateľom nedôvodne.

Podľa zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v znení účinnom do 31.12.2001 je daňovým výdavkom výdavok (náklad) daňovníkom preukázateľne vynaložený na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov zaúčtovaných v účtovníctve daňovníka alebo evidovaný v evidencii daňovníka podľa § 9 ods. 4.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 8 citovaného zákona daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami krajského súdu ako aj s právnym posúdením danej veci, pretože žalobca v danom prípade nepreukázal, či prišlo k reálnemu plneniu zmluvy o dielo, resp. k plneniu zo zmluvy o nájme. Žalobca predložil len daňové doklady, avšak samotné reálne plnenie preukázané nebolo. Naopak konateľ dodávateľa žalobcu – zhotoviteľ diela a prenajímateľa poprel, že by plnenie z uvedených zmlúv spoločnosti žalobcu v predmetnom období dodal. Uviedol, že so spoločnosťou žalobcu neobchodoval, nevystatoval žiadne daňové doklady, ani nezamestnával v predmetnom období žiadnych zamestnancov. Keďže žalobca neunesol v daňovom konaní dôkazné bremeno, rozsah odvolacích dôvodov určuje odvolateľ priamo v odvolaní a keďže v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Žiline žalobca nenavrhol a nekonkretizoval dôkazy, ktorými by mal byť došetrený stav vecí, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny a je ho potrebné v súlade s § 219 OSP potvrdiť,

pretože sa krajský súd vysporiadal podrobne so všetkými námietkami, ktoré žalobca uviedol vo svojej žalobe a v ich rozsahu nebola zistená nezákonnosť napadnutých daňových rozhodnutí.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 09. októbra 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková